

HALO

AYIN MİTOLOJİK
KARAKTERİ:

Idunn

KARNIMIZIN ZİL ÇALDIĞI KONULAR:

ÇOCUK KÖŞESİ

Geleceğimizin teminatı
çocuklarımızdan gelen
kıymetli eserler sizlerle!

SİZDEN GELENLER

Edebiyat, bizim için bir hayat
yolculuğu. Bu yolu sizlerle
beraber yürüdüğümüz için
çok mutluyuz!

Ayın teması ———

güç

başarı

yemek

bilgi

aşk

AÇLIK

sevgi

para

mevki

beğenilme

arzu

Editör:

Esila Vunay Yavaş

Sanat Yönetmeni:

Damla Kısa

Grafik Tasarımcı:

Rana Aleyna Çalışkan

Yazarlar:

Zeynep Arıtoprak

Kübra Türkyılmaz

Esila Vunay Yavaş

Damla Kısa

Rana Aleyna Çalışkan

Sosyal Medya Koordinatörü:

Kübra Türkyılmaz

Web:

www.haloedebiyat.wordpress.com

İletişim:

@haloidergisi

Eser alımı:

haloidergisipau@gmail.com

İÇİNDEKİLER

03

İdunn

Elmaların ve gençliğin
tanrıçası İdunn'un hayatı
ve mitolojik efsanesi

07

Şiir Çevirisi

Robert Laurence Binyon'a
ait bir şiir

08

Açlığın Edebiyattaki Yeri

Edebi eserlerde açlık
temasının işlenişi

13

Sanat Köşesi

Üç farklı sanat dalının
mimarları ve onların
eserleri

29

Nisan Ayı

Nisan ayının önemi ve öne
çıkan alıntıları

31

Çocuk Köşesi

Miniklerden gelen eserler

33

Etymology & Latin

Words' origins, stories
and ties to Latin

35

Sizden Gelenler

Okurlarımızın göndermiş
olduğu eserler

Aynın mitolojik karakteri —

Iðunn

şahin
kartal

Iðunn

altın elma

- Elmaların
- Gençliğin

TANRIÇASI

HAKKINDA

İskandinav mitolojisinin belki de en ilgi çekici tanrıçalarından biridir Iðunn. Aynı zamanda Idunn, Ithun gibi İngilizceleştirilmiş isimlerle de bilinir. Elma, ve gençlik ile ilişkilendirilir. Bilindiği üzere, bu elmalar İskandinav tanrı ve tanrıçalarına ebedi gençlik ve aynı zamanda güzellik sağlar. Iðunn, Poetic Edda (Şiirsel Edda) ve Prose Edda (Nesir Edda) eserlerinde kendine yer bulmuştur. Her iki kaynakta da , Iðunn'un bilgelik ve şiir tanrısı olan Bragi'nin (Odin ve Frigg'in oğlu) eşi, aynı zamanda Poetic Edda'da (Şiirsel Edda) elmaların bekçisi, ve edebi gençliğin kaynağı olarak bilinir.

İlginç bir şekilde, bilime göre elma yemek cildi gençleştirir. Elmaların koruyucusu tanrıça Iðunn ile bu bilimsel gerçeğin arasında epey hoş bir ilişki olduğu aşikar. Ayrıca, God of War (2018) video oyunu da oyuncuya kahcı bir sağlık artışı sağlayan "Apples of Idunn" adlı koleksiyon eşyaları aracılığıyla tanrıçaya atıfta bulunmuştur.

MITOLOJİK EFSANESİ

Bir gün; Odin, Loke ve Honer yiyecek hiçbir şey bulamadıklarından dağlara ve fundalıklara doğru yola çıkarlar. Bir vadiye inerler ve orada bir sığır sürüsü ile karşılaşır. Bu sürüden bir öküz alırlar ve onu kaynatıp tüketebilmek için hazırlıklara başlarlar. Yeterince kaynadığını düşündükleri sırada yemeklerine bakarlar, ama hiçbir pişme emaresi göremezler. Bir süre sonra, örtülerini kaldırır ama hala ne su kaynamıştır ne de öküz pişmiştir.

Odin

Bunun nasıl olabileceğini kendi aralarında tartışırken başlarının üstündeki meşe ağacının dallarında bir kişi gördüler, orada oturan kişi onlara çorbanın kaynamamasının nedeninin kendisi olduğunu söyledi. Sonrasında, Odin, Loke ve Honer yukarı baktılar ve bir kartal gördüler, gördükleri epey büyük bir kartaldı.

Loke

Sonrasında kartal onlara şöyle demiş: "Eğer bana öküzden payımı vererseniz, su kaynayacaktır." Bu fikri kabul eden tanrılar tam hazırlanacaklardı ki kartal aniden ağaçtan aşağı uçup öküzün önce iki butunu, sonra da iki omzunu birden kaptı. Bu beklenmedik olay karşısında öfkelenen Loke, büyük bir sırıgı kaldırıp tüm gücüyle kaldırdı ve kartala fırlattı. Kartal darbeyi yedi, ama uçmasını da bildi. Sonrasında ise sırıgın bir ucu kartalın gövdesine, diğer ucu da Loke'nin ellerine yapıştı. Kartal o kadar yüksekte uçtu ki Loke'nin ayakları taşların, kayaların ve ağaçların üzerinde sürüklendi. Loke'nin kolları adeta omuzlarından kopup gidecek gibiydi

Barış için kartala seslenir sonra Loke, ona içtenlikle dua eder; ama kartal Loke'nin İðunn'u ve elmalarını Asgard'dan çıkartmadıkça asla özgür olamayacağını söyler. Loke bu sözü verir ve serbest kalır, arkadaşlarının yanına geri döner. Bu yolculukla ilgili eve döndükleri dışında başka hiçbir şey anlatılmaz. .

Kararlaştırılan zamanda Loke, Iðunn'u Asgard'tan bir ormana götürerek onun hoşuna gidecek bir sürü elma bulduğunu söyler ve karşılaştırmak için kendi elmalarını da yanına almasını ister. Sonra dev Thjasse, kartal kılığında gelir; Iðunn'u yakalar ve onunla Thrymheim'deki evine uçar. Asaslar (İskandinav tanrı ve tanrıçalarının genel ismi) Iðunn'un kayboluşundan hiç memnun değillerdi, saçları kırışmış ve iyice yaşlanmışlardı. (Burada da İskandinav tanrı/tanrıçalarının Yunan tanrı/tanrıçalarından farklı olarak ölümsüz olmadıklarını, normal birer insana benzediklerini görmekteyiz.) Konseyde bir araya geldiler ve birbirlerine Iðunn'u en son kimin gördüğünü sordular. Onu en son gören, Iðunn'un Loke ile Asgard'ın (İskandinav Tanrı ve Tanrıçalarının diyarı) dışına çıkmış olduklarını söyledi. Daha sonra, Loke yakalanıp konseye getirildi ve ölüm ile, işkence ile tehdit edildi.

Bu amansız tehditlerden korkan Loke, eğer Frejya'nın sahip olduğu şahin kılığını ödünç verirse, Iðunn'u Jotunheim'den geri getireceğine dair söz verdi. Loke, şahin kılığına girdi ve Jotunheim'in kuzeyine uçtu ve bir gün dev Thjasse'nin yanına geldi. (Burada da İskandinav mitolojisinin düzenbaz ve üçkağıtçı tanrısı Loke'nin hileli davranışlarından sadece bir tanesini görmekteyiz.) Dev denize açılmıştı ve Iðunn evde yalnızdı. Loke onu bir fındık şekline soktu, pençelerinin arasına aldı ve tüm gücüyle uçtu. Dev Thjasse eve dönüp Iðunn'u özleyince, kartala dönüştü ve Loke'ye yetişti. Asaslar şahinin fındıkla birlikte uçarak geldiğini ve kartalın da beraberinde olduğunu görünce Asgard'ın duvarlarına gittiler ve yanlarında çınar ağacı talaşı getirdiler. Şahin (Loke) kasabanın içine uçtuğunda, kendini kasabanın duvarının hemen yanına bıraktı. Sonra asaslar talaşlardan bir ateş yaktilar, ve kartal, Loke'yi ıskaladığında kendini durduramadığı için görkemli tüyleri tutuştu ve daha fazla uçamadı. Asaslar hemen yetişip kartal formundaki dev Thjasse'yi Asgard'ın kapılarında öldürdüler, ve böylece bu olay da ünlü bir katliam hikayesi olup nesillerce anlatıldı.

Aynı zamanda, bu hikaye o kadar ilgi çekicidir ki,
Idunn tanrıçasına ithafen yazılan bir *şarkı* bile vardır.

TROBAR DE MORTE-IDUNN

Idunn

I follow her steps

*Like an animal hunger for
death*

Seeking eternal life

Where to find a divine path

Idunn Idunn Idunn

I look through the trees

Running out of breath

Waiting to meet you soon

Before the end finds me first

Idunn Idunn Idunn

şiiir çevirisi

HUNGER

I come among the peoples like a shadow.
I sit down by each man's side.
None sees me, but they look on one another,
And know that I am there.
My silence is like the silence of the tide
That buries the playground of children;
Like the deepening of frost in the slow night,
When birds are dead in the morning.
Armies trample, invade, destroy,
With guns roaring from earth and air.
I am more terrible than armies,
I am more feared than the cannon.
Kings and chancellors give commands;
I give no command to any;
But I am listened to more than kings
And more than passionate orators.
I unswear words, and undo deeds.
Naked things know me.
I am first and last to be felt of the living.
I am Hunger

AÇLIK

İnsanların arasına bir gölge gibi geldim.
Her bir ademoğlunun yanına oturdum.
Hiçbiri beni görmüyor, ama birbirlerine bakıyorlar,
Ve bil ki ben oradayım.
Sessizliğim, çocukların oyun alanını gömen
Gelgitin sessizliği gibi;
Aheste gecede ayazın derinleşmesi gibi,
Sabah vakti kuşlar öldüğünde.
Ordular çığner, istila eder, yok eder,
Havadan ve karadan kükreyen silahlarla.
Ben ordulardan da beterim,
Güllelerden çok benden korkulur.
Krallar ve şansölyeler emirler yağdırırlar;
Hiçbirine kulak asmam;
Ama ben krallardan ve tutkulu
Hatiplerden daha çok dinlenirim.
Sözlerimi geri alırım, eylemlerimi de.
Savunmasız olan şeyler tanır beni.
Ben yaşayanların ilk ve son hissedileniyim.
Ben Açlığım.

Robert Laurence Binyon

Limos
the spirit of hunger
and starvation

açlığın edebiyattaki yeri ———

İnsanlar para, güç ve bilgi gibi kaynakları takip etme ve biriktirme konusunda doğal bir eğilime sahiptir. Ancak bu arayış aşırı ve dengesiz hale geldiğinde açgözlülüğe yol açabilir. Açgözlülük, genellikle başkalarının pahasına, gerekli veya makul olandan fazlasını isteme arzusudur. Para arayışı yolsuzluğa ve etik olmayan davranışlara yol açabilirken, güç peşinde koşmak otoritenin kötüye kullanılmasıyla sonuçlanabilir. Benzer şekilde, bilgi arzusu entelektüel kibir ve başkalarını küçümsemeye yol açabilir. Bu kaynakların peşinde koşmak doğası gereği kötü olmasa da, aşırı açgözlülüğün olumsuz sonuçlarından kaçınmak için bir denge ve bakış açısı duygusunu sürdürmek önemlidir.

Maslow'un İhtiyaçlar Hiyerarşisi

Bu açgözlülüğün yola çıkarak, insanlık olarak bu açlığımızı dile getirdiğimiz bu yazıda kendimize ilk sorumuz şu olmalı:

Neyin açlığı?

İnsanlık olarak bu açlığımızı bir gün geçirebilir miyiz?

Her anlamda açlık. Yüzyıllar geçtikçe 'açlık' konsepti giderek farklı bir forma evriliyor. İlkel dönemde fiziksel bir açlık çeken modern dünya artık başka açlıklara yelken açtı. Elbette dünyadaki fiziksel açlık ilelebet sürecek, bunun herhangi bir çözümü hiçbir zaman bulunamayacak.

Fakat bunun yanı sıra, Maslow'un İhtiyaçlar Hiyerarşisini de göz önünde bulundurursak, artık edindiğimiz farklı açlıklar günden güne bizi çürütmekte. Nedir bu açlıklar?

Bilgi, para, güç, mevki, başarı, statü...

Örnekler çoğaltılabilir. Eh, pek tabii bu açlıklar dönemden döneme değişkenlik göstermekle birlikte, modern dünyanın en büyük getirisi de bu. Yahut, götürüsü mü demeli?

açlığın edebiyattaki yeri ———

Geçmiş zamana dönüp baktığımızda aslında işlerin biraz daha ince ve derin anlamı olduğunu görebiliriz. Nasıl mı? İngiliz edebiyatı'ndaki tiyatro oyunlarının en büyük örneklerden birisi olan Dr.Faustus, Christopher Marlowe'un "bilgi" açlığı perspektifinden ele aldığı ünlü bir yapıt.

Sınırsız bir bilgi, bu açlığı dindirmeyeceği gibi, ruhunda da yozlaşmaya sebebiyet verecekti elbet. Ana karakterimiz Doktor Faustus ünlü aristokratlar gibi değildir, lakin en nihayetinde onlar gibi bilgi sahibi olmak ister. Hatta daha fazlasını ister; ruhunu 24 yıl için şeytana satması ve sonradan pişman olması elbette ki trajikomiktir, fakat bu kurgudan dışarı çıkınca fark ettiğimiz üzere gerçek hayatta her hareketimizin sonucu bu kadar çabuk cevaplanmaz.

DR. FAUSTUS

Christopher Marlowe

Rönesans döneminde yazıldığını aklımızda tutmakta fayda var, zira rönesans dönemindeki çoğu bilge sadece iki önemli amaç peşindeydi:

ölümsüzlük ve bilgi

Şimdi, şöyle bir soruyla karşı karşıya gelmeliyiz: sonsuz bilgi istemenin neyi yanlışdır? Yahut neyi doğrudur? Bunları tartışmak boşa nefes tüketmek ile neredeyse eşdeğerdir çünkü bunlar subjektiftir.

Yine de, hepimiz biliriz ki bir bilgi öğrenmek diğerini tetikler ve bunların birleşimi zincirin bir halkasını oluşturur; böylece daha fazlasını arzu eder, daha fazlası için şeytana ruhumuzu satarız. Sonuçlar çok önemli değildir, anlık cesaret sayesinde riskleri belki de düşünmeden göze almışızdır ki işler hep tam tersine işler.

açlığın edebiyattaki yeri ———

Peki ya statüler, mevkiler ve başarılar? Bunlar için ruhumuzu kime satacağız ve zarar göreceğiz? Bunlar için aslında ruhumuzu satmıyoruz; onu parçalıyoruz. Kendi benliğimizi çığnıyor, varoluşsal tüm olgularımızı ayaklar altına alıyor ve dahi belki de gözümüzü bürüyen bu açlık yüzünden çevremizdekileri önemsemiyoruz. İngiliz edebiyatı'nda bunun en güzel örneği Charles Dickens'ın yazdığı *Büyük Umutlar*'da görünür.

Elbette ki Pip'in arzuladığı bilgi açlığı ile Dr.Faustus'un arzuladığı bilgi açlığı bir değildir; Dr. Faustus aristokrat bilgisi ister fakat Pip için "centilmen" gibi görünmesini sağlayacak bir kelime bile yeterlidir. Pip'in sahip olduğu Estella aşkı, bir yerden sonra onun sadece bir hayat amacı gibidir; centilmen olmasına sebep olan amaç kaynağı Estella.

BÜYÜK UMUTLAR

Charles Dickens

Burada şu şekil bir perspektiften bakabiliriz: Pip gerçek anlamda centilmen mi olmak istiyordu yoksa tek amacı Estella'nın onu sevmesi miydi? Tabii ki asıl amacı Estella'nın sevgisini kazanmaktı. Her ne kadar çabalasa da hiçbir zaman centilmen olmayı beceremez, çünkü bunun para, statü yahut kıyafetlerle olmayacağını anlayamaz. Kasabasından, özellikle de Joe gibi bir karakterden öğreneceği daha nice bilgi varken, onu hor görür çünkü Joe okuma yazma bilmeyen ve onu utandıran biridir onun gözünde. İşte Pip'in gözüne perde indiren de asıl budur, hayata ve akışına o kadar odaklanmaz ki neler kaçırdığını fark edemez. Fark ettiğinde ise iş işten çoktan geçmiştir.

açlığın edebiyattaki yeri ———

Güç açlığını, bir gücü elinde tutmayı, o gücün insanı etkilediği noktaları ve bu gücün insanı sağır ve kör edişini de Macbeth oyununda görürüz. Macbeth, Cadılar ne derse inanacak kadar gözünü kararttıktan sonra yaptığı tek şey elindeki gücü korumaya çalışmaktı: yani krallığı. Elllerine aniden geçen bu güç, özünde iyi birisi olmasına rağmen onu tam tersine çevirir. Tıpkı Pip'in para sahibi ve centilmen olma hırsı gibi, güç hırsı kendisinin sonunu getirir. Öyleyse, iyi bir adam hangi sebeple cinayet arzusuyla-hem de gerçekten içten içe pişman olmasına ve rahatsız hissetmesine rağmen- kötülüğü seçer? Oyunda da yazıldığı üzere, bunun daha çok politik bir istek olduğu düşünülür.

‘Sebepe yok onu öldürmem için,

Beni mahmuzlayan tek şey, kendi yükselme hırsım.’

MACBETH

William Shakespeare

Aynı zamanda bazı eleştirmenler bunun üzerine, eğer politik bir karar söz konusuysa, neden daha önce başkaları tarafından görülmediğini tartışır. Tüm davranışları, kararları, hatta kendi içinde yaşadığı ikilemler bile bunları açıklamaya yeterli midir?

açlığın edebiyattaki yeri ———

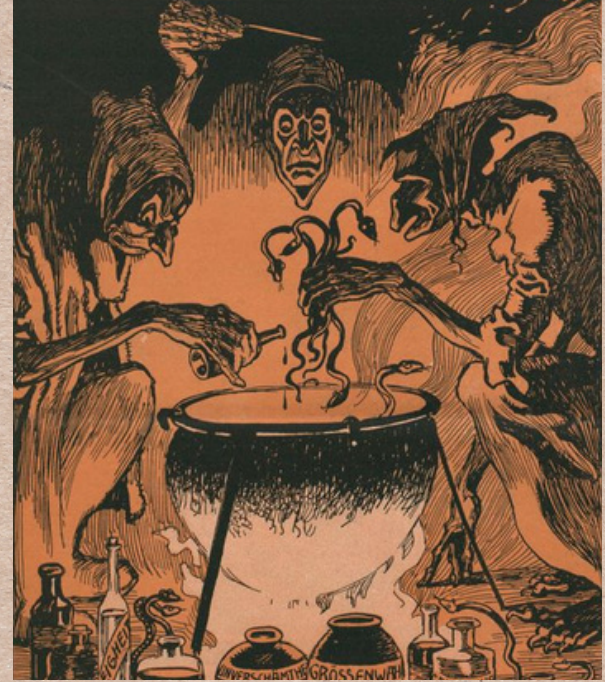
Aslında değildir. Macbeth Duncan'ı öldürmeden önce ve sonra vicdan azabı çeker evet ve bu okuyucunun da aklını karıştırır zira Macbeth aklına koyduğu cinayet fikri peşinde kararlı bir şekilde ilerler ve sonra vicdan azabı çeker. İşte bu, okuyucuya ikiyüzlülük yansıtır. Bu sayede şu sonuca varabiliriz: Macbeth her ne kadar iyi gibi görünüp kötülüğü seçse de, yaptıklarından vicdan azabı çekiyor gibi konuşup aslında çekmiyor olsa bile, kendi içinde gizemli bir karakterdir. Kral Lear gibi bir dönüşüm geçirmez, yaptıklarının tamamıyla farkındadır ve acı çeke çeke bilerek yapar. Tüm bunların nasıl etik dışı ve ahlak sınırlarını aştığını bilir.

**‘Öylesine kan içinde yüzüyorum ki artık,
Geri gitsem de bela, ileri gitsem de,’**

MACBETH

William Shakespeare

Farklı bir bakış açısıyla da bakacak olursak diyebiliriz ki, gücü elinde asıl Cadılar tutar. Cadılar kehanetleriyle sadece Macbeth'in zihnini bulandırır, onun hareketlerinden yahut karakterinden çok zihnini hedef alırlar. Onların dedikleri sadece oyun metni gibidir fakat tüm olanların yaşanmasına sebebiyet veren Macbeth'in zihnidir. Elbette ki burada aynı zamanda zayıf iradenin mutlak güç ile birleştiğinde nasıl da büyük yıkımlara sebebiyet verdiğini gözlemleriz. Çünkü biliriz ki ne kadar büyük güç, o kadar fazla yozlaşma demektir.

— sanat köşesi —

yönetmen

Darren Aronofsky, özellikle psikolojik gerilim türündeki filmleriyle tanınan, ödüllü bir Amerikalı film yönetmenidir.

Filmlerinin temelini psikolojik gerilimler oluşturur. İzleyiciye gerilim hissiyatını; karanlık renk paletlerinin yanı sıra, karakterlerin zihinlerinde yaşadıkları zorlukları dini ve mitolojik sembollerle harmanlayarak yaşatır. Hatta öyledir ki filmlerinde uhrevi varlıklar yer almamasına rağmen, sadece bu mental karmaşalarla izleyicilerin aklına “Acaba var mı?” sorusunu düşürmeyi başarır.

Genelde metaforik bir anlatım ve sembollerle bezeli sahneler kullanmayı tercih ettiği için, eserlerini aktif bir izleyici konumuna geçerek incelemek önemlidir çünkü yüzeysel olarak izlendiğinde vermek istediği mesajları anlayarak verim almak pek mümkün değildir.

ressam

Judy Chicago feminist sanatçılar arasında en dikkat çekici isimlerden biridir. 1938 yılında doğan sanatçımız 1962’de California Üniversitesi’nde sanat bölümünü bitirmiştir. 1964’te yine aynı üniversitede master programını bitirip, 1970 yılında Fresno Üniversitesi’nde ilk Feminist Sanat Programını kurmuştur. Kadınların tarih ve kültürdeki rolünü inceleyen, doğum ve yaratılış imgeleriyle ilgili büyük ortak sanat enstalasyon parçalarıyla tanınır.

Judy Chicago, daha öğrencilik yıllarındayken sanat dünyasının erkekler tarafından domine edildiğini, kadın sanatçılara ne kadar az yer verildiğinin farkına varır. Kadınların zayıf, duygusal, ahlaki erdemlerden yoksun varlıklar olduğuna inanılan ataerkil toplumda başarılı olmaya çalışan bir sanatçıdır. Chicago; kadınlar üstünde kurulan baskıları ve yüz yıllardır süregelen toplumsal sınıflandırmaları yıkmayı hedefleyen, bunu kadınların tarih ve kültürdeki yerlerini sanatıyla gözler önüne sererek yapmaya çalışan isimlerdendir.

yazar

Virginia Woolf kimdir sorusuna verilebilecek basit bir cevap bulamıyorum. 20. Yüzyılın en değerli yazar, eleştirmen ve yayıncılarından biridir diyebiliriz. Fakat İngiliz yazarı gerçekten anlamak veya anlatmak çok da kolay değil. Kendisine has bir karaktere sahip olmasının yanı sıra yaşadığı zorlukların sonucu ya gayet akıllı başında ya da tümüyle çıldırmış bir halde olarmış Virginia Woolf. Küçük yaşta annesini kaybeden yazarın ilk travması bu olmuş, ardından da üvey ablasını, babasını ve çok sevdiği ağabeyinin acısını yaşamış. Manik depresif ve şizofren teşhisi konulan Woolf, günlerce kuşların yunanca şarkılarını dinlermiş. Hastalığının nedeni olduğu düşünülen olaylardan biri de küçük yaşta üvey ağabeyleri tarafından cinsel tacize uğramasıymış. Sivriliği ve farklılığı küçük yaşlarından itibaren kendini göstermiş. Eril dünyaya karşı duruşunu, henüz küçük bir çocukken erkek kardeşleri gibi okula gidemeyişine isyan ederek belli ediyormuş Woolf, hatta bu ve bunun gibi nedenlerle Victoria devrinden de nefret etmiş. Feminist ve Modernist oluşuyla bilinen yazar, sık sık karakterlerini dış hayatlarına ters içsel gözlemlerle donatmış, özgürlüğe tavrını gerek hayatına gerekse karakterlerine yansıtmaktan geri kalmamış. Herkesten çok da kendisi ile mücadele etmeye çalışarak ömrünü geçirmiş Woolf. Ölümün şarkısına eşlik etmeye karar verdiğinde ise Ouse ırmağına kadar yürüyüp cebine doldurduğu taşlarla kendini sulara gömmüş.

—film kesitleri

MOTHER!

Açlık en aşıkâr olduğumuz hislerden bir tanesidir, varlığıyla değil yokluğuyla neşelendirir insanı. Hani hastayken sağlıklı anlarımıza özlem duyarız, kıymetini bilmediğimiz hakkında konuşur dururuz ama iyileştığımız anda bu duygu uçar gider, yaradılışımızdan ötürü gelen nankörlüğümüzle kendimize yeni dertler yaratır dururuz ve bunların sorumlusu olarak hep başka birini, bir şeyi işaret etmesini de iyi biliriz ya, işte açlık da aynıdır. Onun varlığı içimizi yer bitirir, bizleri birer vahşi hayvana dönüştürür, nankörleştirir ve o yokken sahip olduğumuz sağduyudan eser kalmaz geldiğinde...

Açlık iki türlüdür; maddi ve manevi. Şunu söylemem gerekirse manevi açlık en beteridir. Maneviyatın açsa eğer ne etrafındaki sevgi yeter sana ne de saygı, hep daha fazlasını ister durursun. Sonra da yediğin bütün nimetlerle şişip balon gibi patlayarak çevrene bir oda dolusu pislik bırakır hatta bunu sunduğun bir bereket olarak görüp üstüne bir de takdir edilmeyi beklersin.

Darren Aronofsky'nin yönetmenliğini yaptığı *mother!* Filminde de olan bundan ibarettir. Filmimiz; bir çiftin (Javier Bardem ve Jennifer Lawrence) yalnız başına, şehirden oldukça uzakta olduğu anlaşılan bir evdeki yaşantılarını ve evlerine gelen beklenmedik bir misafirle beraber düzenlerinin git gide bozulmasını konu alır. Ancak yüzeysel olarak gördüğümüz bu anlatının altında din ve yaratılışla ilgili birçok sembol yatar.

—film kesitleri

Adam, ünlü bir şairken; kadın, her koşulda eşinin yanında olan, kocasının evi yandıktan sonra onun için tekrar inşa edecek kadar fedakâr birisidir. Aslında, derinlemesine bakarsak bu iki karakterin Tanrı ve Doğa Ana'yı sembolize ettiğini anlayabiliriz. Adam(tanrı) üretme sancısı çekip herkesi kendine hayran bırakacak bir eser yazma hayaliyle yanıp tutuşurken karısı(doğa) onun için en uygun ortamı hazırlamaya çalışır ancak yazımızın başında da bahsettiğim gibi ilgiye, saygıya duyulan açlık “Tanrı” olsa bile öznesini nankörleştirir.

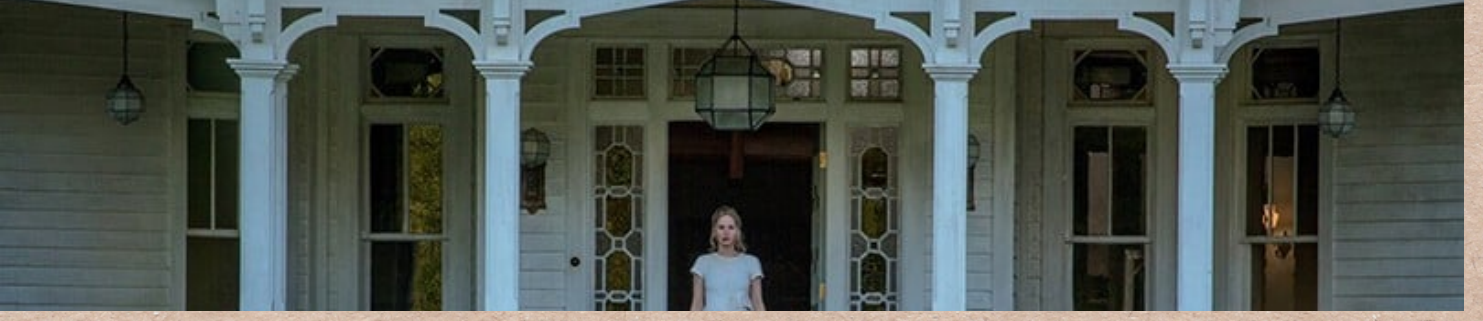

Doğa'nın ona sunduğu sevgi yetmez kendisine ve evine *ilk insanı* çağırır, filmde kalacak yer arayan bir doktor olarak karşımıza çıkan bu davetsiz misafir İncil'deki Adem'i sembolize eder. İnsanın eve gelmesiyle kadının tarif edilemeyecek kadar derin bir acı hissettiğini görürüz, bu insanlığın hem kendine hem de doğaya vereceği hasarın ön sezişidir.

—film kesitleri

Düşünün ki insana nefes veren, ona sayısız nimetler sunan o **yüce varlık** bile tüm bunları, varoluşsal açlığının doğal bir getirisi olarak ortaya koymuştur, esasında insanı *eve* davet etmesinin en önemli nedeni, yazısını yazabilmek için ilham toplamak istemesidir ve bunun için yoktan var eder filmdeki anlatıya göre.

Anlayacağınız *açlık*, herkesin ve her şeyin özünde vardır, yaşam döngümüzün yapı taşlarından biridir, dolayısıyla tanrı bile bu arzuya sahipken yarattıklarında bu hissin olmaması mümkün değildir. Filmin ilerleyen sahnelerinde, çiftimizin evine doktorun eşinin ve çocuklarının gelmesiyle *climax* (doruk noktası) yaşanır.

Bu iki delikanlıdan biri diğerine karşı hasetlik besler ve anne-babasından diğer çocuklarına verdikleri sevgiyi ona da vermeleri için adeta *dilenir*. İşte tam da bu dakikalarda, *Baba*'dan kalan genetik miras(!) olan arzulama, açlık, ihtiyaç duyguları baş gösterir ve bu hisler doyurulamadığında ilk felaket yükselir, sonunda kardeşlerden biri kıskançlığına yenik düşüp diğerini öldürür.

—film kesitleri

İlk cinayetin işlenmesiyle işler iyice sarp sarar, çiftimizin evine insanlar adeta akın eder ve en ufak meseleler bir anda büyüyerek bir kıyamet havası sarar etrafı. İnsanlar *ünlü şairden* imza alabilmek için birbirlerini ezer ve bu hayranlıktan dolayı meydana gelen sevgileri git gide bir ibadete dönüşür. O esnada, kadın bebeğine doğum yapmak üzeredir, o karmaşanın ortasında doğumunu gerçekleştiren Doğa Ana'dan bebeğini alıp insanlara vermek ister Tanrı. Elbette kadın buna engel olmak için var gücüyle çabalar çünkü başından beri insanlıktan iğreniyordur.

Ne kadar mücadele etse ve uykusuz şekilde bebeğinin başında nöbet tutsa da yenik düşer Tanrı'nın gücüne ve bebek insanlara verilir. İnsan bebeği o kadar çok sever ki onu sevgiden öldürür, gerçekten öldürür ve dahası sevgiyle ne yapacağını bilemeyen insan, bebeğin etini çiğ çiğ yer.

Nankörlükle aşırılığa susamışlığın hüküm sürdüğü bu dünyada, insanlık için son umut olan bebeğini, sevgisini kaybeden doğa da artık acımasızdır. Kadın, bütün evi ateşe vererek kıyameti koparıp dünyanın sonunu da getirmiş olur ve döngü başa sarar.

Yaradılıştan itibaren süregelen bu ihtiyaç, kontrol edilemediğinde hem bireysel hem de toplumsal yıkımlar yaratır. İnsanlık doğayı harap ederken kendi sonunu da getirir.

AKŞAM YEMEĞİ PARTİSİ

Feminizm, 19. yüzyılın başlarında kadın-erkek eşitliğini savunurken tarihler 1960ları gösterdiğinde feminist hareket iyice güçlendi ve sadece karşı cinsle eşit olma talebinin çok ötesine geçti. Özellikle sanat alanındaki çalışmalar, eril zihniyetin tarihsel sürekliliğini ifşa eden yapıtlar ortaya koymaya hedefliydi. Bu yapıtlar arasında Judy Chicago'nun "Akşam Yemeği Partisi" adlı enstalasyonu özel bir yere sahiptir.

Chicago'nun 1974 yılında başlattığı ve 400'den fazla sanatçının gönüllülüğüyle çeşitli malzemeler ve tekniklerin kullanımıyla bu yapıt ortaya çıkmıştır. Yapıtta, kadınlarla özdeşleştirilen; boyanmış porselen, dikiş, nakış ve dokuma gibi sanatsal ifade biçiminin hepsi sahiplenilmiştir. Çalışma 5 yıl boyunca sürmüştür ve 1979'da sergilenmiştir.

Masada eşkenar üçgen şeklinde her kanadı 13 kişiye ayrılmış olarak tarihte önemli yere sahip (Sappho, Kraliçe Elizabeth, Sojourner Truth, Emily Dickinson, Virginia Woolf vb.) 39 kadın temsil edilmiştir. Her oturma yerinde, kadının ismini gösteren işlenmiş bir masa örtüsü, elle boyanmış porselen tabak, servis takımı, peçete ve bardak yerleştirilmiştir. Tabaklar genelde kelebek veya çiçek görünümlü vulva formunda tasarlanmıştır. Tabii tarih boyunca yalnızca 39 kadın değil çok daha fazla önemli işler başarmış isimler olduğundan 'Heritage Floor' (Miras Zemini) olarak geçen alanda toplam 999 kadının ismi de eserdeki yerini almıştır.

tablolar

Üçgenin ilk kanadı prehistorik çağlardan Roma dönemine, ikinci kanadı ise Hristiyanlıktan Reform dönemine kadar olan kısmı singeler. Üçüncü kanadı ise Devrim Çağı'nı temsil eder.

BİRİNCİ KANAT

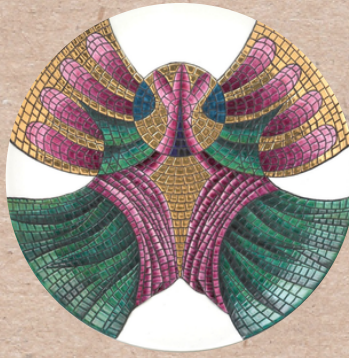
1. Primordial Goddess
2. Fertile Goddess
3. Ishtar
4. Kali
5. Snake Goddess
6. Sophia
7. Amazon
8. Hatshepsut
9. Judith
10. Sappho
11. Aspasia
12. Boadicea
13. Hypatia

Sophia

İKİNCİ KANAT

1. Marcella
2. Saint Bridget
3. Theodora
4. Hrosvitha
5. Trota of Salerno
6. Eleanor of Aquitaine
7. Hildegard of Bingen
8. Petronilla de Meath
9. Christine de Pisan
10. Isabella d'Este
11. Elizabeth I
12. Artemisia Gentileschi
13. Anna van Schurman

Theodora

ÜÇÜNCÜ KANAT

1. Anne Hutchinson
2. Sacajawea
3. Caroline Herschel
4. Mary Wollstonecraft
5. Sojourner Truth
6. Susan B. Anthony
7. Elizabeth Blackwell
8. Emily Dickinson
9. Ethel Smyth
10. Margaret Sanger
11. Natalie Barney
12. Virginia Woolf
13. Georgia O'Keeffe

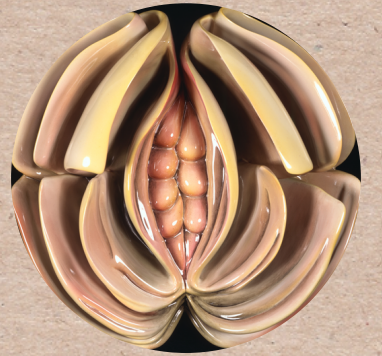
Sojourner Truth

Sappho

Isabella d'Este

Virginia Woolf

tablolar

Bu şekiller, sayılar ve kişiler rastgele seçilmemiştir. Masanın eşkenar üçgen olması eşitliği temsil etmektedir. Her kanadında 13 kişinin bulunması ise “The Last Supper” (“Son Akşam Yemeği”) tablosuna göndermedir çünkü o masa yalnızca erkeklerden oluşan 13 kişilik bir masadır. Bu gönderme için başta 13 sayısı seçilse de tarihteki güçlü kadınları anlatmaya yetmediği için üçe katlanmıştır ve bu sayı da yetmeyince Miras Zeminine 999 kadın ismi seçilmiştir ve yine tarihle ilişkili olarak yerleri belirlenmiştir. 999 sayısında batı kültüründe ilahi adaletin ve hakikatın simgesi olarak bilinmesinin yanında şeytanın simgesi olan 666 sayısının tersine çevrilmiş halidir. Aynı zamanda İsa’nın sembolü olan 153 sayısının rakamları toplandığında 9 sayısına ulaşılır. Böylece şeytanın sembolünün tersine çevrilmesi ve İsa’nın sembolünün tekrarını elde etmek, kadınlar için ilahi adaletin gerçekleşeceğine işaret ettiği düşünülebilir.

Yapıttaki göndermeler bununla sınırlı değildir. Her kadın için özel olarak tasarlanan tabaklar, masa örtüleri de onları temsil eden motiflerle doludur. Tabaklarda kelebek ve vulva formlarının birlikte kullanılması kadınların erkek egemenliğinden kurtulup özgürleşme duygularını ifade eder.

Tabakları farklı olan yalnızca iki kişi vardı birisi Ethel Smyth ki kendisi bir bestecidir ve tabağı da piyano şeklindedir diğeri ise 3. kanadın 5. kısmında yer alan Sojourner Truth'dır. Masanın davetlileri arasında tek Afroamerikan kadındır. Sojourner Truth eski bir köle olan ve korkusuzca buna karşı olduğunu dile getiren önemli bir kişiliktir. En çok kadın hakları konferansı sırasında gerçekleştirdiği "Ain't I A Women?" (Ben Kadın Değil Miyim?) konuşmasıyla bilinmektedir. Konuşmada özetle kadın olmanın, özellikle de o dönemde siyahi bir kadın olmanın zorluklarından bahsediyor. Tabağı bu konuşmadan ilham alınarak tasarlanmıştır.

Tabakta bir bedeni paylaşan ve Afrika maskelerini çağrıştıran üç yüz vardır. Ortadaki yüz cephede görünmekte ve tam anlamıyla bir maske şeklindedir. Diğer iki portreden; sola dönük olan ağlayan bir yüzken sağ dönük olan ise yumruğu havada bağılıyor gibi betimlenmiştir. Bu Truth'ın mücadelecilik ruhunu ve köleleştirilme acısını anlatmaktadır. Üç portrenin altındaki bedeni memelerle sonlanmaktadır. Sojourner Truth sadece kölelik karşıtlığı nedeniyle değil, aynı zamanda kadınların oy hakkı hareketinin bir simgesi olarak davetli kadınlar arasında yer aldı. Onun masasının önüne Miras Zemini'ne diğer önemli Afroamerikan kadınların isimleri de yazılı.

Chicago "The Dinner Party" çalışmasının oluşum süreci hakkında bir konuşma yapıyor. Konuşmada, öğrencilik yıllarında aldığı bir derste kadınların tarihe hiçbir katkısı olmadığını söyleyen profesörü, kendisini sanat tarihinde kadınların başarılarını araştırmaya doğru ittiğini söylüyor. Ve çalışmaların sonucunda ortaya bu yapıt çıkıyor. 2007'den beri, New York Brooklyn Müzesi'ndeki Elizabeth A. Sackler Feminist Sanat Merkezi'nde kalıcı olarak sergileniyor.

İNSANIN KARA DELiĞİ

VIRGINIA WOOLF

Virginia Woolf, 25 Ocak 1882 tarihinde İngiltere'nin Londra kentinde doğdu. Babası Sir Leslie Stephen, ünlü bir yazar ve editör, annesi Julia Stephen ise bir yazardı. Woolf'un çocukluğu, ailesinin evindeki zengin edebiyat ve sanat çevresi arasında geçti. Ancak 13 yaşında annesinin ölümü, Woolf'un yaşamındaki bir dönüm noktası oldu. Genç yaşta yazmaya başlayan Woolf edebiyat alanında başarılı oldu. İlk romanı "The Voyage Out" 1915 yılında yayınlandı. Özellikle kadınların deneyimlerini işlemesiyle tanınan Woolf, feminist bir yazar olarak görülür. Yaşadığı dönemde bir “kadın” olarak ayakta durmuş; herkesten çok da kendisi ile mücadele etmeye çalışarak ömrünü geçirmiş. Sahip olduğu bipolar bozukluğu ve farkındalığının verdiği acıyla ölüm ile dans etmiş ve eserleriyle bu dansına şahitler yaratmıştır.

Mrs. Dalloway

Bu sayımızda Modernist akımın öncüsü olarak kabul edilen Virginia Woolf'u; Eserlerinin temelinde yatan insanı, kendini ve on üçüncü kaburga kemiği zedelenmiş bizleri; bilinçaltı ve iç dünyasının, hayatın karmaşasından doğan algılar yoluyla açlığa nasıl sürüklediğini ustaca resmettiği romanı "Mrs. Dalloway" üzerinden anacağız.

Mrs. Dalloway, 1920'lerde Londra'da geçer ve farklı karakterlerin bir güne sıkıştırılmış hayat hikayelerine yer verir. Zamanın doğasıyla insan doğasını harmanlamış ve bunu her şeyi bilen üçüncü anlatımında baştan sona odak noktasını ve perspektifleri sürekli değiştirerek, bilinç akışı anlatısından yararlanarak aktarır. Roman, İngiliz toplumunun yirminci yüzyıl başlarındaki cinsiyet rolleri, toplumun kadın ve erkeğe yüklediği sınırlamalara ve beklentilere değinmekte, bununla birlikte bu tür baskıların insanların üzerinde yarattığı psikolojik yansımaları da temellendirmektedir.

Woolf, karakterler arasındaki sosyal ve ahlaki değerleri ele alırken, 1920'ler ve 1930'larda, bilim ve felsefe arasındaki savaşı; karakterlerin sosyal statülerini, davranış biçimlerini ve ilişkilerini şekillendirmek için kullanmış ve bunu dönemin ahlaki kodları yoluyla biçimlendirmiştir.

yazarlardan eserlere

Hayatta kalma isteğinin bir insanın temel içgüdüğü olmasına rağmen, ölüm korkusunun nefes alma alışkanlığının önüne geçtiğinde yaşanan bu savaş, sadece bir günün anlatılmasıyla daha da vahşi bir hal alıyor roman devam ettikçe.

Zamanın ne kadar değerli olduğu fikri ise bu açlık karşısında çürüyüp giderken, buna karşı savaşmanın ne kadar tüketici olabileceğinin üstü çiziliyor. İnsanların yetinmeyi öğrenmeme fenomeni de yaşam diye anılan kısıtlı sürenin, gelişmeye bağımlı ve tempolu doğasının bir yansıması olarak çıkıyor roman boyunca karşımıza. Fiziksel ihtiyaçların ötesinde işlenen açlık metaforu ise romanın ana teması da olan insanın varoluşsal açlığına işaret etmek için kullanılıyor. Son olarak insan doğasının; doğa, zaman ve açlık metaforuyla ele alınmasıyla, karakterler iç içe geçiyor ve tam olarak anlatılması imkânsız olan çarpık dünyanın en çatlak yap-bozu haline geliyor.

Mrs. Dalloway romanı birçok karakterin içsel çelişkileri, duygusal acıları ve hayatta anlam arayışlarına dair betimlemeler içerir.

Romanın ana karakteri Clarissa Dalloway, İngiliz toplumunun üst sınıfına mensup bir kadındır. Clarissa, evlilik öncesi dönemde yaptığı bir seçim nedeniyle gerçek aşkı yerine toplumsal konumunu koruyacak bir evlilik yapmıştır. Evlendikten sonra da toplumun ona yüklediği rolleri yerine getirmekte zorlanır. Roman boyunca, Clarissa'nın, kendisini sürekli olarak toplumun beklentilerine uymak için baskı altında hissettiği vurgulanır. İç dünyasında toplumun beklentileriyle kendi kişisel arzuları arasında bir çekişme vardır. Bu çekişme, insanın özgürlüğü ve sorumluluğu arasındaki çelişkiyi yansıtır. Clarissa'nın iç dünyasındaki bu çekişme, onun yaşadığı dünyayı da etkiler.

Birçok sahnede her ne kadar aç olmadığını iddia etse de yemek yediği görülür. Tıpkı karşı evindeki yaşlı kadın gibi konuşurken aslında susar ve kendi içinde sohbetlerini tüm saflığı ile devam ettirir.

yazarlardan eserlere

"Clarissa, açlığını bastırmaya çalışarak, sürekli olarak toplumun beklentilerine uygun davranmaya çalıştı."

Ne yazık ki, kendisini baskı altında hissetmesinin bir sembolü olarak ne fiziksel açlığını tatmin etmesi ne de yüksek bir toplumsal statüye sahip olması hayatının 'anamlı' olması içi yeterli değildir. İçinde bulunduğu varoluşsal boşlukta kendini var edebilmek adına diğer seçeneklere başvurur. Kendisine çiçek almak için 'özgürlüğünü' kullanarak dışarı çıkar. Yine de romanın ilerleyen kısımlarında Clarissa'nın hayatının geri kalanını nasıl geçireceği konusundaki endişesi büyümeye devam eder ve iç dünyasındaki çelişkiler daha da belirginleşir. Toplumun kendisine biçtiği rolü ve evliliğini sorgular. Özgür olmanın yollarını ararken özgürlüğün anlamını da keşfetmeye çalışır.

"Bir zamanlar özgür olduğumu biliyorum. Ben bir kadını, bir ev kadını, buradayım, buradayım."

Bu düşünceleriyle Clarissa, kendi varlığını hissedebilmek ve özgürlüğüne kavuşmak için çaba gösterir. Fakat yine de büyüdüğü ve öz benliğini tanımlamaya çalıştığı ortamın bir yansıması olduğundan, sevgiye ve ilgiye olan ihtiyacını evliliği ve statüsüyle tatmin etmeye çalışır. Var olduğunu bildiği yollara geri dönüp keşfedememek ve benliğini kendi gözüyle görebilecek kadar yakından seyredelememek ise karakterimizin en büyük acısına bürünür gün boyunca.

"Clarissa, hayatının anlamsız olduğunu düşünerek açlığı hissetti."

yazarlardan eserlere

(Roman içindeki karakterlerin açlık metaforları da filozofların insanın içsel çelişkilerine dair görüşleriyle paralellik gösterir. Örneğin, Clarissa'nın açlığı, psikolojik olarak tatmin edici bir hayat arayışıyla ilgilidir. Clarissa, hayatının geri kalanında nasıl bir insan olmak istediğini düşünürken, kendi hayatı hakkındaki yargılarına dair bir açlık hisseder.)

Erkek karakterlere yakından baktığımızda toplumsal cinsiyet rollerinin ürünleri olarak yansıtıldıklarını görürüz. İngiliz toplumunun kendine yetemeyen insanlar için bir gelgit olması, insanları kendilerine sınıksız bağlayan bir halat haline getirmiştir. Romanın erkek karakterleri genellikle güçlü, baskın ve kadınların üzerinde bir otorite olarak tasvir edilseler de aslında onlar da rollerinin kurbanı olmaktan öteye geçemez ve toplumun yüklediği rollere dayanarak yaptıkları kısıtlı seçimleri, onların hayatlarını neredeyse birer işkence olarak böler ve şekillendirir. Cinsiyet rollerinin karakterlerin üzerindeki etkisi gelişimlerinin ve eksiklik algılarının şekillenmesiyle paralel olarak işlenir.

(Psikoloji ve açlık metaforlarının aynı koşutta kullanılması, insan zihninin karmaşıklığına ve doğası gereği içinde bulunduğu çelişkilere işaret etmek için bir fırsat olarak da değerlendirilebilir.)

Romanın diğer önemli karakteri Septimus Warren Smith, I. Dünya Savaşı sırasında yaşadığı dehşetler nedeniyle şiddetli bir zihinsel çöküş yaşar ve kendi kimliğiyle beraber varoluşunu da sorgulamaktadır.

(Septimus'un iç dünyasındaki kargaşa, Nietzsche'nin insanın hayatta anlam arayışının hayatın temel bir sorunu olduğunu savunması ve insanın kendi kendini aşması gerektiğini öne sürmesi fikriyle desteklenebilir.)

"Septimus, kendisini savaş sonrası travmanın içinde kaybolmuş ve açlıkla mücadele ederken buldu."

Septimus'un açlığı, savaşın ve toplumun ona yüklediği travmanın bir sembolü olarak kullanılır. Septimus, toplumun kendisine yüklediği erkeklik rollerini yerine getirememenin verdiği bir yalnızlık hissi içinde yaşar ve bu da onun açlığının başka bir nedeni ve işkencesinin temelidir.

"Septimus, toplumun kendisine yüklediği erkeklik rollerini yerine getiremediğinden dolayı bir yalnızlık hissi içinde yaşarken, açlık duygusu da onun yanında yer almıştı."

Ancak, bu durumun farkında olmadığı ve acısını anlayacak bir destek alamadığı için, kendini giderek daha da kaybeder. Lucrezia Smith, Septimus'un karısı, açlığını ona olan sevgisiyle bastırmaya çalışır. Ancak, Septimus'un çöküşü karşısında acı çeker ve kendini kaybeder. Kendi benliklerini tatmin etmeyi bilmeyen karakterlerimiz kendilerine ait olduğunu düşündükleri seçimlerinde bile toplum baskısının kurbanı olurlar. Bunun için verilebilecek iyi örnek: Septimus'un pencereden atlamadan hemen önce, dışarıda merdivenden inen yaşlı bir adam görmesiyle, Woolf'un yaşlı kadının paraleli-olarak kullandığı figürdür, dışarıdaki her şeyin sular altında kaldığını fark etmesi olabilir.

yazarlardan eserlere

“Birbirine yakın tenler, uzak kalplere eşlik edemez”

Virginia Woolf'un "Mrs. Dalloway" romanında yansıttığı gerçekler ve açlık metaforu, 21. yüzyılda da geçerliliğini korumaktadır. Clarissa ve Septimus roman boyunca asla karşılaşmamalarına rağmen bir dizi farklı olay ve duygu onları bazen zaman ve mekânda çoğu sefer de zaman ve mekânın hizmet ettiği iç paralellerinde birleştirir. Birbirinden farklı iki ruh; yaş, cinsiyet ve sosyal sınıf farklılıklarına rağmen aynı duygu ve düşüncelerde bir araya gelir. Her ikisinin de mücadelelerinde farklı seçimler yapması, günün sonunda verilen mesajı değiştirmez. İnsanın temel ihtiyaçları ve varoluşsal açlıkları, modern hayatın getirdiği sorunlarla birleşerek, insanların öznel deneyimlerini etkilemeye devam ediyor. Bu hız ve karmaşıklık, insanların içsel dünyalarını bastırmasına neden oluyor. İnsanlar sürekli bir tatminsizlik duygusu ile yaşayarak kendilerini sığmadıkları kalıplarda parçalıyorlar. “Mr. Dalloway” günümüzde de bizleri farkında olmaya ve mücadele etmeye davet ediyor. Umarım kendi hayat mücadelesinde başarılı olamamış bir kadının hayat ile ölüm arasında sergilediği acı dansına seyirci olmakla kalmaz, bizlere verdiği ümidi hayatımızın bir parçası haline getirebiliriz.

Açlık toplumun yarattığı bir motif olabilir mi? Siz ne düşünüyorsunuz?

23 NİSAN

ULUSAL EGEMENLİK VE ÇOCUK BAYRAMI

23 Nisan 1920, Türk milletinin iradesini temsil eden Birinci Büyük Millet Meclisi'nin açıldığı ve Türk halkının egemenliğini ilân ettiği tarihtir.

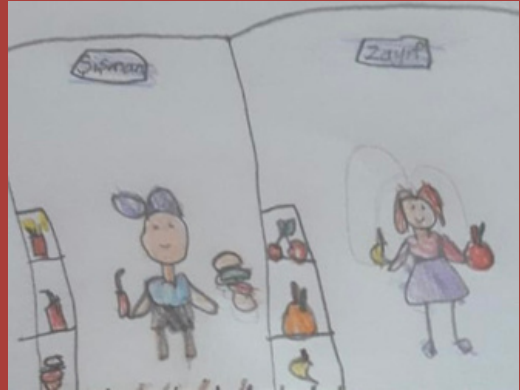
Atatürk, çocukların gelecekteki liderler olacağına inanıyordu ve onların yetişmelerine büyük önem veriyordu. Ülkenin çağdaş medeniyetler seviyesine gelmesinin yegâne yolunun memleket çocukların en iyi şekilde yetiştirilmesinden geçtiğine inanıyordu. Aksatmadan yaptığı ziyaretlerinde çocukların düşüncelerini ve fikirlerini önemsendi, onları dinledi ve cesaretlendirdi. TBMM'nin açılması ile de halk egemenliğine dayalı demokratik ve özgürlükçü bir rejimin temelleri atılmıştı. Bu durum ileride çocuklarımızın daha özgür bir ortamda yaşamasını, geliştirmesini ve eğitim görmesini sağlayacaktı. Onun için Atatürk: "Bu bayramı Türk çocuklarına armağan ediyorum." diyerek TBMM'nin açılış sevincini çocuklarla paylaşabilme yüceliğini göstermiştir. Büyük önder Atatürk'ün düşüncesinde çocuklar, milletin geleceğidir. Çocuklara duyduğu sarsılmaz güveninin ve büyük sevgisinin ifadesi olarak da Atatürk: "Bu bayramı Türk çocuklarına armağan ediyorum." diyerek TBMM'nin açılış sevincini ve Türk Milletinin egemenliğinin simgesi 23 Nisan'ı memleketimizin çocuklarıyla paylaşmıştır.

Ayın öne çıkanları

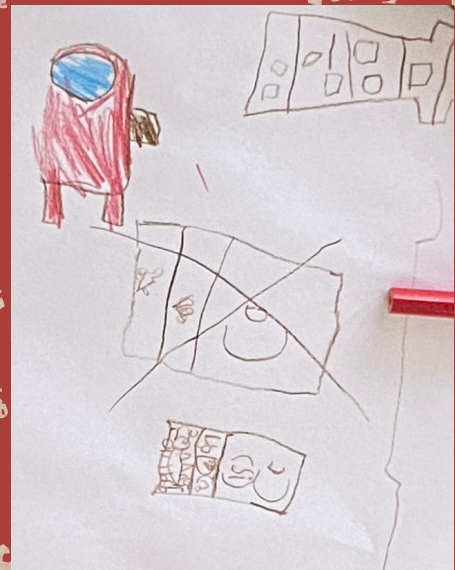
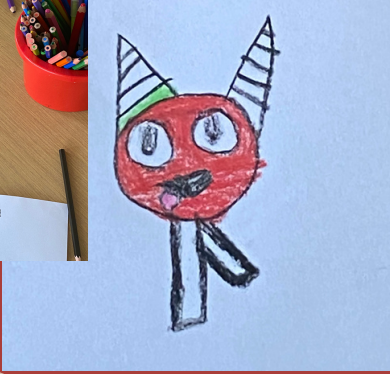
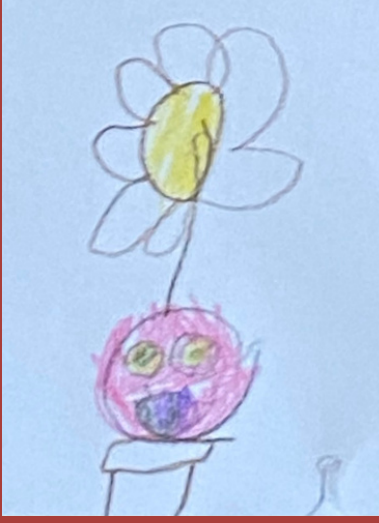
- "Çocuklar, insanlığın en güzel çiçekleridir." - **Charles Dickens**
- "Çocukların hayatları, tohumların toprakta filizlenmesi gibidir. Onlara sevgi ve dikkat verirseniz, büyüyüp güzel bir şekilde açacaklardır." - **Fyodor Dostoevsky**
- "Çocuklar bizim geleceğimizdir. Onlara iyi bir gelecek hazırlamak bizim görevimizdir." - **Nâzım Hikmet**
- "Çocuklar dünyamızın en büyük hazinesidir. Onları korumak, sevmek ve eğitmek bizim görevimizdir." - **Mahatma Gandhi**
- "Çocuklarımıza güzel öyküler anlatarak, hayal güçlerini geliştirmelerine yardımcı olabiliriz. Bu sayede, onları hayata hazırlayabiliriz." - **Samiha Ayverdi**
- "Çocuklar, umudun kaynağıdır. Geleceğimizi onların ellerine teslim ettiğimizde, dünyamızın daha iyi bir yer olacağına inanıyorum." - **J.K. Rowling**
- "Çocuklar bizim geleceğimizdir. Onları iyi yetiştirerek, ülkemizin geleceğini de inşa etmiş oluruz." - **Attilâ İlhan**
- "Çocuklarımıza verdiğimiz sevgi ve öğretiler, onların gelecekteki hayatlarını şekillendirecektir. Bu nedenle, onlara doğru yolu göstermek ve onları desteklemek çok önemlidir." - **Paulo Coelho**
- "Çocuklar, toplumun geleceğinde başrol oyuncularındır. Onlara iyi bir eğitim verirsek, güzel bir geleceği de inşa etmiş oluruz." - **Adalet Ağaoğlu**
- "Çocuklar, hayallerimizi gerçekleştirmemize yardımcı olacak olan umut ışıklarıdır." - **Maya Angelou**
- "Çocuklar, dünyanın güzelliğini gösteren mucizelerdir. Onlara saygı duymalı ve hayatlarını mümkün olduğunca iyi yönde etkilemelisiniz." - **William Shakespeare**
- "Çocuklar, geleceğe doğru yürüyen insanların teminatıdır." - **Sabahattin Ali**
- "Çocuklara en iyi miras, iyi bir eğitim ve öğretimdir." - **Peyami Safa**
- "Çocuklar, bizim geleceğimizdir. Onlara verdiğimiz sevgi, eğitim ve desteğin, dünyanın geleceği için önemli bir rolü vardır." - **Nelson Mandela**
- "Çocuklar, hayatımızdaki en büyük mutluluk kaynağıdır. Onlara sevgi, şefkat ve saygı göstermek, dünyamızı daha iyi bir yer haline getirecektir." - **Leo Tolstoy**
- "Çocuklara bir dünya açan kitaplarla, hayatın bütün güzelliklerini gösterelim." - **Ömer Seyfettin**
- "Çocukların hayatlarını değiştirebilecek en önemli şey, onlara sevgi ve eğitim vermektir. Bu nedenle, onlarla zaman geçirmek ve onlara doğru yolu göstermek, bizim en önemli görevimizdir." - **Mark Twain**

Çocuk köşesi MİNİKLERDEN GELEN ESERLER

Çocuk köşesi

Etymology & Latin

HUNGER (huhng-ger)

MEANING:

- The word "hunger" is coming from Old English word Proto-Indo-European *kank-, and later Proto-Germanic *hungruz
- A compelling need or desire for food.
- &
- To feel hunger; be hungry.

RELATED WORDS:

- Appetite, greed, lust, itch

LOVE (luhv)

MEANING:

- The word "love" is developed from Old English (before 725) "lufu", about 1200 "luve", later "love" (probably before 1300)
- a feeling of warm personal attachment or deep affection, as for a parent, child, or friend.
- &
- sexual passion or desire.

RELATED WORDS:

- Affection, appreciation, emotion, passion

SOME THOUGHTS FROM PHILOSOPHERS

What is love?

- Dostoyevski: Love is love.
- Sheikh Galib: Love is crossing the sea of fire in candle boats.
- Platon: Love is a mind disease.
- Aristo: Love is suffering.
- Freud: Love is libido.
- Dante: Love is captivity.
- O. Wilde: Love is misunderstanding.
- Goethe: Love is wasting of time.
- Rumi (Mevlana): Love is belief.

MUSIC (myoo-zik)

MEANING:

- The word "music" is coming from Latin "musica", then "musik" in Anglo-Norman, "musike" and "musique" in Old French, "musike" In Middle English and finally "music" in English.
- An art of sound in time that expresses ideas and emotions in significant forms through the elements of rhythm, melody, harmony, and color.

RELATED WORDS:

- Melody, opera, bebop, hymn, folk

Etymology & Latin

BREAD (bred)

MEANING:

- The word 'bread' is coming from English bred, Proto-Indo-European *b^hrewē-, and later Proto-Germanic *brauda
 - A kind of food made of flour or meal that has been mixed with milk or water, made into a dough or batter, with or without yeast or other leavening agent, and baked.
- &
- Money (slang)

RELATED WORDS:

- Dough, nurture, subsistence.

WINE (wahyn)

MEANING:

- The word 'wine' is coming from Proto-Indo-European *woihnom, then Latin *vinum.
 - The fermented juice of grapes, made in many varieties, such as red, white, sweet, dry, still, and sparkling
- &
- A dark reddish color, as of red wines..

RELATED WORDS:

Alcohol, drink, honey, lavender, crimson

POVERTY (pov-er-tee)

MEANING:

- The word 'poverty' is coming from Latin, -ius; 'pauperrimus'.
- The state or condition of having little or no money, goods, or means of support; condition of being poor.

RELATED WORDS:

- Debt, starvation, beggary, underdevelopment

"There is noth-ing on which it is so hard as poverty; and there is nothing it professes to condemn with such severity as the pursuit of wealth!"

A Christmas Carol, Charles Dickens

sizden gelenler

Karnım hiç aç kalmadı ama gönlüm de hiç doymadı benim. Yetinmemek de değildi bu. Sanki sonsuz sevgi orucu tutuyor gibiydim. Yetinmeyi bilmek insana insanca bir derstir. Ben hiçle yetinmeyi öğrenmişim. Kimse sırtımı sıvazlayıp aç mısın dememiş bana. Kimse yeterli olduğumu hissettirmemiş. Öyle bir sevgi açlığıyla boğuşmuşum ki, herkes, her şey benden önde olmuş. Kimseye şefkati esirgemedim derken kendimi unutmuşum. İçimdeki kız çocuğu umutsuzca saçının okşanmasını beklemiş. Ben başka evlerde, başkalarına dayanak olmuşum. Ben başkaları için kendimi yakarken benim içimdeki kız soğuktan donmuş. En büyük haksızlığı kendime yaptığımı çok geç fark etmişim. İçimdeki kız açken ben başkalarını doyurmuşum. Şimdi o kız ölmüş, bense yıkımın ardından kalanlar gibi toprakla bir olmuşum.

Zeliha Kaplan

Defalarca gittim şehirlerden, ayrıldım hep arkamda bir şeyler bırakıp koşarak uzaklaştım ya da uzaklaşırken gittiğimi sandım... aslında ait olduğum yerlerde hep gittiğimi sanırken çakılıp kaldım. Her şeyden kurtulacakmış gibi hissederken kendimden kaçtım, daima arkamda birilerini bırakırken içimdeki o yalnızlığa kavuştuğumu varsaydım. Ne kadar kaçarsan kaç, koş ya da sığın vücudunu sürükleye ona yeni yerler yöreler sun, ne fark eder? Bedenen olduğun yerler aslında hiç gitmediğin gitmek istemediğin yerler...

Yunus Emre Bayık

— *sizden gelenler*

Enquiry After Happiness

Thomas Chatterton

THOUGH happiness be each man's darling aim,
Yet folly too, too often plays the game ;
To that one eentre all our wishes tend,
Why fly the means but still pursue the end.
No wonder then we shuns his cure must still complain.
In labyrinths of crooked error lost,
Or on life's sea with ragibg tempest tossed,
We by no compass steer, but blindly stray,
And, knowing we are wrong, ne'er ask the way.
"How hard, how very hard to walk." they ery,
"In thorny roads while flowery meafs are night!"
But know, deluded mortals, virtue's race
Is run in paths of pleasantness and peace;
Though narrow, yet sufficient for the few
Who have this pearl of price alone in view.
"But how," they ask, "can we this gem obtain?"
Be that thy ask, O Lucas, to explain.
As Milton, eyeless bard, has sweetly sung
The fatal course whence all our woes first sprung,
So he has thought, though not in measured phrase,
A lesson which deserves full greater praise;
How man (as once in Eden) may be blest,
And paradise be found in every breast.
O! may you find it there, may you obtain
The bliss which too much knowledge rendered vain,
By tasting boldly the fair fruit again.

Lucas like Milton, wonderous bard, was blind,
Like Milton too, illumined was his mind:
Then ask thy Guide, for he who seeka sjall find.

D. B.

Şiirin çevirisini bir sonraki sayfada bulabilirsiniz

sizden gelenler

Mutluluk, her sevgilinin hedefi olsa da,
Aptalcadır aynı zamanda, oyunlar oynayıp durur
Arzularımızın yuva kurduğu işte şu hayata
Yürüdüğümüz yolların elbette sonu vardır,
Biz yaklaşırken çarelere ve imkanlara
Hiç şüphesiz ki, vardığımızda oraya
Umutlarımızın, ne denli gereksiz durduğunu
Farkedeceğiz,
Tedaviyi reddeden o zavallı adamın yakarışları gibi.
Çarpık hatalarımızdan oluşan labirentlerde kaybolmuş
Ya da kargaşası öfkeli, bu hayat denizinde sallanmış
Biz, pusulasız yol alacağız, körü körüne yoldan sapmışcasına.
Yanıldığımızı öğreneceğiz ve asla o yolu sormamamız gerektiğini.
-Çiçek açan yeşillikler bu kadar yakınken, dikenli yollarda yürümek ne kadar da zor!- diye bağıracaklar.
Eninde sonunda farkedecekler, aldatılmış bu ölümlüler,
Erdem yarışının, memnuniyet ve barış patikasında bir koşuşturmaca olduğunu
Ve dar olsa da bu patika,
Tek sahipliği görünürde bu paha biçilemez inci olanlar için, yeterli olduğunu
Farkedecekler.
-Nasıl ulaşabiliriz bu inciye?- diye soracaklar.
Senin görevin olsun bu, Lucas, açıkla onlara.
Kör şair, Milton, tüm acılarımızın ilk yeşerme noktasında,
Nazikçe, şarkılarını söylüyor kaçınılmaz rotalarımızın.
Ardından, bize bir ders veriyor, sonsuz övgüyü hak eden;
Bir zamanlar Aden Bahçesi'nde olan adam nasıl kutsanmıştır
Ve cennet, nasıl da bulunmuştur her bir göğüste ?
İşte! Bulabilirsin orada, orada elde edebilirsin,
Pek çok bilginin çaresizleştirdiği mutluluğu.
Hiç şüphe etmeden tekrardan tadarak o mubah meyveyi.

O harika şair Milton gibi Lucas da kördü
Milton gibi onun da zihni aydınlanmıştı
Çok geçmeden ona rehber ol, ararsa bir gün bulacaktır çünkü.

Thomas Chatterton (Mutluluk Sorgusu)
TRANSLATED BY HÜSEYİN ARSLAN

TERS PSİKOLOJİ

Yeni gün başlamıştı. Önce yüzünü yıkadı ve kendisi için geçirdiği iyi düşüncelerle birlikte etrafındakilere gülümsedi. Uzun bir gün belirebilir ama en önemlisi bir şeylerin değişimlerle birlikte önce insanları, en sonda yeni bir aydınlanma ile kendisini etkileyecekti. Annesiyle randevusunu aldığı psikiyatriye gitmek için hazırlanıyordu. Davut: her şeyi anlıyorum ama bir şeyler bu kadar uzun sürmesi benim için sadece laf kalabalığı.^ Emel: hiçbir zaman bir şeylere tahammül göstermemen yüzünden benim de bazı şeylere tahammülüm kalmadı. Konuşmalar böylesine keskin ve net bir şekilde devam ediyor herkes ne anlamak istiyorsa onu alıyordu.

Yöresel lezzetlerle dolu hızlı bir kahvaltıdan sonra yola koyuldular. Yolculuk boyunca evde ağzından tek bir kelime çıkmayan Ahmet sonunda konuşmaya başladı; Sizi böyle mutlu görmek çok hoşuma gidiyor, önceden yaşananlara bakarsak birbirinizi böylesine güzel alttan almanız da işin en enteresan ve farklı boyutu. Ahmet'in bu sözleri en çok da babasını güldürdü. — keşke annen de biraz beni anlasa bu yollar o zaman çabucak kısalırdı. Yolculuk büyük bir sessizlikle devam etti ve sonunda herkesin alacağı cevapları merakla beklediği psikoloğa geldi.

Davut önden sıra almak için hızlıca geçip gerekli işlemleri hallettikten sonra beklemeye koyuldular. Emel elindeki telefonda dün paylaşımını yaptığı whatsapp gönderilerine gelen yorumlara bakıyordu. O sırada Ahmet kendisinden vazgeçemediği güvenini geride bırakmayıp evden çıkmadan önce almış olduğu kahvesini yudumlamaya devam etti.

-28 numara led tv de görüldü- Ahmet, babasının eline tutuşturduğu sıra numarasını alıp annesiyle birlikte odaya girdiler. Karşılarında sadece işine odaklı bir sekreter ve Ahmet kadar kendisinden emin bir psikolog oturuyordu. Kimse kapı kapanana kadar sessizliğini bozmadı, ardından ve küçük bir selamlaşma yaşandı. Emel tam da oğlunun yaşadığı sorunlardan bahsedecekken Doktor sözünü kesti- Demek tüm o yolları hiç için yürüyen çocuk sensin, anlat bakalım hangi güç seni tek bir kararla aileden, kendinden ve en önemlisi yaşadığın hayattan uzaklaştırdı.

sizden gelenler

Ahmet doktorun bu tavrına şaşırmıştı, önce hafif gülümsedi sonra şaşık bir şekilde hemen anlatmaya başladı- bir kadın vardı, herkeste aradığım ama kimsede anlam bulamadığım biri, gittiğim her yerde ondan bir iz aradım. Gittiğim tüm şehirler daha önce onunla birlikte olduğum yerlerdi bunu yaparken de siz bi daha sormayın diye söylüyorum uzun yollar yürüdüm-evet- çünkü neden olmasın.

Doktor ‘ da aldığı tavırlara küçümser ama meraklı bir tavırla- Ahmetcim söyler misin hangi aşk sana gitmiş olduğun şehirlerde sana bu passionu yani tutkuyu verdi - kendinden emin bir şekilde- Ahmet: Eğer konuşacaklarımıza literatürümüzden bir şeyler katıyorsak ben devam etmek isterim. Okuduğum kitaplardan veya izlediğim filmlerden etkilendiğimi söyleyemem ama bana yaşadığım tüm zamanlar courtly love’ ı yani uğruna yapılması gerekenlerin tam listesi diye sıraladığım bir tutkuya döndü evet passion.

İnan ne anlatıyorsun ya da nasıl anlatıyorsun bilmiyorum ama anlattıkların ben de en önemlisi bir şey uyandırmadı bunu söylemek isterim. Odada derin bir sessizlik oluştu ardından Sekreter buna bir son vermek için masada duran meyve tabağındaki üzümünden, portakaldan ve biri hafif çürümeye yüz çevirmiş iki elmadan ziyaretçilere ve doktora ikram etti.

Emel odadakilere aldanmadan eline aldığı elmayı soyarken doktora şikayetlerinden bahsetmek istedi.- evden çıkarken de bu tedavinin Ahmet’e çok iyi geleceğini biliyordum o yüzden söylediklerinize önem vermediğimi söyleyemem ama söz konusu Ahmet olunca söylediklerinizi tekrardan fark ettim ki bu tedavi süreçten verim almamız sanırım düzenli ilaç kullanımı ile mümkün olacaktır. Ahmet: sanırım sosyal medyada gördüğün özlü sözlerden bahsediyordu dedi- odadakilere doğru.

Ahmet Yasir Erkişi

sizden gelenler

Yağmur Güzel

*Üsküdar Üniversitesi / Moleküler
Biyoloji ve Genetik / 4. sınıf*

SHOELACES

“The world breaks everyone, and
afterward, some are strong at the
broken places.”

Ernest Hemingway

Oğuzhan Dican

It was an early Monday in the city. Emily was driving down-town, listening to her favorite song. It was a big day for her. Today she was going to give an important speech about success for the city's most credible newspaper. As she drove her car, she gazed outside, and she noticed how beautiful and calm the weather was. When she arrived at the building, she parked her car outside and slowly walked to the front door. Emily showed her press card to security. The man escorted her into a special waiting hall. The hall was rather empty except for a nice red couch and a water cooler next to it. Before she sat down, she visited the restroom and came back to the hall. When she was back, she saw a crying and nervous looking girl. Emily sat next to the girl and asked her name. "It's Zoey" she said. From the look of her, she didn't want to talk, but Emily proceeded to talk to her and asked if she was there for a speech too. Zoey said she was here for an interview, and she is very nervous; she is afraid of not getting the job. After a little silence, Emily took a good look at the girl and decided to tell a story to calm her down. As Emily spoke, Zoey started to listen to her with patience.

The story was about a little girl and her father. They were living in a small lakeside town. Poverty, along with an old and ill mother and a little brother to look after her, wasn't the best. But despite all the harshness, there was a source of happiness, and it was her father. He was a hardworking fisherman. He worked day and night to feed his family. For the little girl, there was nothing that could stop her father from working and taking care of his family.

sizden gelenler

Every now and then, when the weather is clear and the lake is calm, her father and the little girl open sail with a modest boat named Swan to fish together. This was one of those days. They started to prepare their equipment: the fishing line, some bait, thick clothing, and some things to eat. They checked the boat, the sails were as sturdy as ever, the oars were in good shape, and the hull was looking for pale gray and mossy but strong. As she was watching her father prepare the boat with admiration, he called the little girl and asked for his toolbox. The little girl got up with excitement and ran to get the toolbox. She picked it up and grabbed it firmly. As she is walking in the white sand, she can hear the metallic sounds that come from inside the box. She was so happy to help her father; she was wondering what wonders he would do with the tools, and she continued to walk. "Hey Dad, I got the toolbox!" she shouted from afar. Her father replied, "Oh sweaty great be careful with it. "We are in no hurry, ok?" She knew they were in no hurry, but she wanted to sail as soon as possible, so she started to run toward her father. First, she speeds up her walk a little. After a second or two, she gathered up her strength and started to run. As she was running with her thin legs, she suddenly stepped on her shoelace and fell.

When her father saw the little girl fall. He rushed to help. "Oh dear, are you ok, what happened?" he asked calmly. "I think I tripped over my shoelace again." She replied with a sobbing voice. Her father picked her up and started to clean the sand from her dress and her legs. He looked at her bruised knee and said, "This will leave a mark." And giggled. Seeing her father's attitude, she started to feel better, good even. She too started to laugh and said, "Dad, I hate these new shoes. They are so hard to tie, and I always trip over them." Her father took a good look at her autumn brown eyes and began to talk as he was tying her shoe. "I know sweaty, sometimes things can look like an obstacle or something that you could never come over. But those things are the very things that make us ourselves. Just like your shoelace. You think they are unnecessary; you trip over them and fall, but when you learn to tie them down, they keep your shoe on your feet. So don't give up on obstacles in your life learn to overcome them and make them your strength." When he finished tying her shoe, he hugged her daughter, and they sailed to the lake. This was one of those days. The weather was clear, and the lake was calm.

sizden gelenler

When the story ended, Emily took a deep breath, looked at Zoey, and added, "Several years later, my father passed away. After he was gone, there was nothing in the world that made me smile. It was like all the happiness left the world along with my father. Although I was seventeen by then, I still felt like that little girl who tripped over her shoelace and fell on the sand. As time passed, I started to fish, and I got better and better day by day. After a while, I was able to feed my family. Along the way, I made new friends and grew my business. I paid for my brother's college and bought a new house for my mother. After all these years, I learned how to tie my shoes. And today you will get up and make that interview, ok?" and laughed.

After Emily's story, Zoey's nervousness slowly seemed to go away. She thanked Emily for her wonderful story, they hugged each other for a long time, and then they walked in opposite directions through the corridor.

Bu bozkırların ortasında karanlıklar ülkesine doğru sürseydin atlarını, hiçbir şovalye durduramazdı bu sonsuz akınları.

Ömer Tunç

ESERLERİNİZİ BİZE NASIL

GÖNDEREBİLİRSİNİZ?

İLETİŞİM İÇİN

Bizlere e-posta adresimizden
veya sosyal medya hesabımız
üzerinden yazdığınız &
çizdiğiniz eserlerinizi
ulaştırabilirsiniz.

KURALLAR

Bir şartımız var; eserinizin
uygunsuz hiçbir şey içermemesi
gerekmede. Serbest olsak da
dikkat etmemiz gereken
kurallar var. Dil, din, ırk
ayrımcılığı, siyasi düşünce,
saldırgan fikirler gibi...

GİZLİLİK ESASTIR

İster kendi isminizle, ister
anonim bir şekilde; bir sonraki
ayın sayısında siz de eserinizi
burada görme fırsatını elde
edebilir ve duygularınızı
haykırabilirsiniz.

kaynakça

Ayın mitolojik karakteri:

- Donna Rosenberg - World Mythology
- Prose Edda - Snorri Sturluson
- Dünya Mitolojisi - Özhan Öztürk
- Wikipedia

Etimoloji:

- Chambers Dictionary of Etymology - Robert Barnhart, Sol Steinmetz
- etymologeeek.com
- dictionary.com
- etymonline.com
- mythopedia.com

Sanat Köşesi:

- https://en.wikipedia.org/wiki/The_Dinner_Party
- https://www.researchgate.net/publication/286640190_KADIN_TARIHI_ICIN_BIR_ANIT_AKSAM_YEMEGI_PARTISI
- <http://www.fotografya.gen.tr/Tr,1850/artantane--sanat-tarihi-ve-feminist-elestiri--judy-chic-.html>

Yazarlardan Eserlere:

- www.tulomsas.com.tr
- www.biyografi.net.tr
- www.biyografi.info
- paratic.com
- www.ataturkinkilaplari.com
- www.sparknotes.com
- www.britannica.com
- interestingliterature.com

Görseller:

- tasarımda kullanılan görseller internet üzerinden ve Pinterest'ten alınmıştır.

***Kapak tasarımı ve görseli bize aittir.**

Sevgilim,

Yeniden delirmekte olduğumdan şüphem yok: Böyle korkunç bir dönemi bir kez daha kaldıramayacağımızı hissediyorum. Aynı zamanda, bu kez toparlanmayı başaramayacağımı da seziyorum. Yeniden sesler işitmeye başladım ve dikkatimi toplayamıyorum.

Bu durumda bana en doğru görünen şeyi yapıyorum. Bana olabilecek en büyük mutluluğu yaşattın. Benim için başka kimsenin olamayacağı insan oldun. İki varlığın bu korkunç hastalık gelene kadar olduğumuzdan daha mutlu olabileceğini sanmıyorum. Daha fazla mücadele edemeyeceğim. Senin hayatını da ziyan ettiğimi biliyorum. Ben olmasam çalışabilirdin. Çalışacaksın da, biliyorum. Görüyorsun, doğru dürüst yazmayı bile başaramıyorum. Okuyamıyorum. Söylemek istediğim, hayattaki tüm mutluluğumu sana borçlu olduğum. Bana karşı her zaman tam bir sabır timsali oldun ve inanılmaz iyiydin. Sana bunları söylememe gerek yok — herkes biliyor zaten. Beni kurtarabilecek biri olsaydı, o sen olurdun. Hiçbir şeyden senin iyiliğinden olduğu kadar emin olmadım. Hayatını ziyan etmeye daha fazla devam edemem. Kimselerin bizden daha mutlu olabileceğini sanmıyorum.